

ПЪРВА ЛЮБОВ

Дейвид Уилкерсън

1 Февруари 1986

Каквато не сте я виждали досега

Много християни избягват книгата Откровение, защото им изглежда твърде тайнствена. Йоан, обаче, написа: „Блажен този, който чете, и онези, които слушат думите на това пророчество и пазят написаното в него, защото времето е близо.” (Откровение 1:3)

Въпреки, че е написано от Йоан, това е Откровението на Исус Христос (Откровение 1:1). Това е Божието сърце, открито на Христос и предадено ни от Йоан.

Йоан беше един от трите стълба на църквата в Ерусалим. Голяма част от онова, което знаем за него, беше записано от Иринеи (Иринеи Лионски – бел.пр.), който го е чул директно от Поликарп, ученик на Йоан.

Знаем, че Йоан надживя Павел, който беше убит мъченически от Нерон, някъде между 64 и 69 година сл. Хр. Счита се, че Павел е основал поне 2 от 5-те църкви в Азия и че след смъртта му, Йоан е живял в Ефес. От писмата му до църквите в Азия излиза, че Йоан е надзиравал църквите там. Той най-вероятно е бил пратен на заточение на остров Патмос от император Домициан и след изгнаничеството си се е завърнал в Ефес.

По времето, когато е писана книгата Откровение, Римската империя е в хаос. Нерон е подозиран в това, че е подпалил Рим с цел да го построи наново с царско великолепие и да го преименува на името си. Той презирал християните и ги обвинил за пожара.

Веднъж той окачил на стълбове голям брой християни в царската си градина, залял ги с катран и ги запалил. Един историк казва, че Нерон диво и радостно яздил коня си сред миризмата на горящата плът, която озарила нощта със зловещи гледки. Мнозина били мъченически убити, заради непоклатимата си вяра в Исус Христос.

По време на изгнаничеството си, Йоан също взел участие в скръбта на Христовото тяло. Затворен сам с Бог, до него дошло великото откровение на Исус Христос.

Посланията до 7-те църкви са написани към „ангела” на църквите, имайки се предвид пасторите, лидерите или пратениците. Йоан казва: „Това, което ви казвам, трябва да се знае и проповядва от всеки служител в църквата. Това е Божието сърце, разкрито срещу греха и отстъпничеството – гледайте да чуete тези думи, вслушайте се в тях, а след това ги проповядвайте.”

Всяко истинско откровение започва с видение за страхопочитанието и величествената слава на Христос.

В Йоан 13:23 пише: „А на трапезата един от учениците, когото Иисус любеше, се беше облегал на гърдите на Иисус.“ Това беше същия този Йоан, сложил глава на гърдите на Божия Син. Йоан Го познаваше по-добре от мнозина, докато Той беше в плътското Си тяло.

Но на остров Патмос, Йоан видя Христос в поразителната Му святост: „косата Му бяха бели като бяла вълна... облечен с дълга до петите дреха... със златен пояс около гърдите... очите Му – като огнен пламък... и краката Му – като лъскав бронз, нажежен в пещ... а гласът Му – като звук от много води....“ (Откровение 1:12-15)

Този път Йоан не положи глава на гърдите Му. Това вече не беше Христос в човешкия си облик – това беше Христос в Своята святост. Йоан каза: „И когато Го видях, паднах при краката Му като мъртъв...“ (Откровение 1:17)

Данаил имаше същото видение за страшната святост на Христос. Това го изцеди от човешките му сили и той пребледня като мъртвец. „И повдигнах очите си и видях, и ето, един мъж, облечен в лен, а кръстът му - опасан с чисто злато... очите му - като огнени факли... краката му бяха на вид като полиран бронз и гласът на думите му - като глас на множество.“ (Данаил 10:5-6)

Данаил каза, че „голям трепет нападна мъжете и те побягнаха да се скрият. И аз останах сам... но не остана сила в мене, защото цветът на лицето ми стана мъртвешки бледен, та останах безсилен... И когато слушах гласа на думите му, паднах на лицето си замаян, с лицето си към земята.“ (Данаил 10:7-9)

Ние живеем във време на евангелско лекомислие и харизматична комедия. Словото казва, че хората загиват там, където няма откровение. Приемам, че това означава видение за величествената святост на Христос. Когато Исаия видя Христос в Неговата святост, той буквално изкрещя: „Горко ми... свършено е с мен... понеже съм човек с нечисти устни и живея между народ с нечисти устни - понеже очите ми видяха Царя, ГОСПОДА на Войнствата.“ (Исаия 6:1-5)

Колко пастори има в днешно време, които идват на амвона с мъртвешка бледност, прекарвали часове проснати по очи на земята, защото са зърнали страшната слава на Иисус Христос? Да, има красота в тази страшна гледка, но тя трябва да предизвика у нас онова, което предизвика в Йоан и в Данаил и във всеки Божий слуга, който някога е имал това видение. Трябва да предизвика истински страх от Бог, страх от това да произнасяме името Му напразно, страх да бъдем плитки и комични в присъствието Му, страх, че не го прославяме в очите на хората.

Това, което някои днес наричат интимност, аз наричам безсрамие. Колко нагли и груби са станали някои християни в дома Му! Колко безсрамни са някои учители днес, изливащи хитрата си глупост, глупавите си сънища, светотатствените си шеги от свещения амвон! Свели сме Христос до собственото си ниско ниво, направили сме Го да изглежда като един от нас.

Онова, от което отчаяно се нуждаем, е само един поглед в пламтящите Му очи, едно опустошително видение от унищожителната Му святост и никога повече не бихме били арогантни и глупави в присъствието Му.

Истинско видение за светостта Му разкрива липсата ни на любов.

В писмото си до 7-те църкви, Йоан първо се занимава със състоянието на ефеската църква. „До ангела на ефеската църква пиши: Това казва Онзи, който държи седемте звезди в дясната Си ръка, който ходи сред седемте златни светилника: Зная твоите дела, твоя труд и твоето търпение, и че не можеш да търпиш злите хора; и си изпитал онези, които наричат себе си апостоли, а не са, и си ги намерил лъжливи... Но имаш това, че мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя.” (Откровение 2:1,2,6)

Господ частично хвали състоянието на тази църква. Тук виждаме група вярващи, които се трудят и постоянстват в Евангелието, не понасят злото, имат разбиране и не са излъгани от лъжепророци, търпят заради името Му, не са отпаднали, и най-вече – Бог можа да каже за тях: „мразиш делата на николаитите, които и Аз мразя.”

Бог беше забелязал омразата им към делата и доктрината на николаитите. Два пъти в писмото на Йоан към църквите, Христос говори за Божията омраза към учението на тези отстъпници (вж. Откровение 2:15).

Николай за пръв път е споменат в Деяния 6:5 като един от 7-те мъже, избрани да отговарят за ежедневните доставки от храна на вдовиците. „Тогава дванадесетте свикаха всичките ученици и казаха: Не е добре ние да оставим Божието слово и да прислужваме на трапези. Затова, братя, изберете измежду вас седем души с добро име, изпълнени с Духа и с мъдрост, които да поставим на тази работа. А ние ще постоянстваме в молитвата и в служението на словото. И това предложение се хареса на цялото множество и избраха Стефан, мъж, пълен с вяра и със Светия Дух, и Филип, Прохор, Никанор, Тимон, Пармен и Николай, един прозелит от Антиохия, които поставиха пред апостолите; и те, като се помолиха, положили ръце на тях.” (Деяния 6:2-6)

Църквата го мислеше за духовен човек, пълен с Духа и с мъдрост. Апостолите положили ръце на него. Какво се случи с Николай и последователите му, че да доведе до такава Божествена анатема върху учението им и начина им на живот?

Бащите на църквата имаха 2 основни правила за вярващите – не яжте храна, принесена в жертва на идоли и избягвайте прелюбодеянието. Николай очевидно е основал доктрина, която е довела до идолопоклонство и прелюбодеяние. Обществото в онези дни беше благосклонно към безразборния секс. Николай и последователите му създадоха доктрина на фалшива безопасност, която прерастна в сливане със света и тенденция към чувственост в учението им.

Климент Александрийски каза за николаитите: „Те се отдадоха на удоволствия като кози, заживяха живот на безсрамно самозадоволяване.“ Те загубиха страха си от Бог, отказаха да се отделят от света и обляха олтара със сълзи, докато извършваха прелюбодеяния. Те можеха да говорят толкова сладко за любовта си към Христос, а в същото време ръцете и сърцата им бяха замърсени с грях.

Духът на николаитите все още е сред нас. Това е доктрината на така наречените християнски рокери и пънкари, които влачат святото име на Исус Христос сред мръсотията и калта на контролираната от демони светска музика. Те ми пишат със сладки и благочестиви думи за това, колко много обичат Христос, как водят Исус там, където никой друг не може да Го заведе. Но те са толкова заслепени от гордост, че или не знаят, или отказват да признаят, че Христос няма да отиде с тях на места, които Самия Той е осъдил. Буквата само убива – Божият Дух оживотворява. Ако те ходят в територията на дявола, носейки мъртво слово, слово, което Святия Дух отказва да помаже, те служат на смъртта. А един ден всички те трябва да се изправят пред святия Цар, чиито приличащи на пламнала факла очи ще пронижат арогантната им гордост и ще трябва да отговарят за това, че са използвали самото Божие Слово, за да убият толкова много хора с мъртвата буква.

Тези съвременни николаити имат дързостта да предполагат, че святия Христос ще благослови плахите им малки песнички, камуфлажните им проповедички, безболезнените им безплатни покани. Никога! Те се срамуват от моя Господ. Срамуват се да изпеят ясното, безпогрешното послание за покаяние и абсолютното господство на Христос. Те плюят в лицето на нашия благословен Господ, измамани са и мамят цяло поколение млади вярващи. Бог казва: „Ако те бяха Мои слуги, щяха да покажат на хората греховете им.“

Те ми казват, че са новите пророци на нашето време. Но Еремия казва за тях: „От пророците на Ерусалим излезе осквернение по цялата земя.“ (Еремия 23:15)

Страхувам се като знам, че много от тези рокери и пънкари са членове на петдесетни църкви и са благославяни и окуражавани от пасторите си. Толкова ли заслепени са станали пастирите ни, не могат ли да извикат на служителите с гръмкото послание на Езекил: „И да учат народа Ми да различава между свято и несвято и да разпознава нечисто от чисто.“ (Езекил 44:23)?

Пастори, събудете се! Светии, събудете се! Това е учението на николаитите, което Бог толкова много мрази. Ние също трябва да го мразим!

Възможно е да загубиш първата си любов, дори когато се бориш с греха и работиш много за Божието дело.

Ефесяните се изправиха срещу греха, те изложиха всичко, което беше фалшиво и нито веднъж не им мина през ума да оставят вратата си в Христос. Но Бог имаше нещо против тях: „Но имам това против теб, че си оставил първата си любов.“ (Откровение 2:4)

Бог взе въпроса с първата любов толкова сериозно, че заплаши да махне помазанието Си от тях, ако не се покаят и не се върнат към нея.

Това е един от най-погрешно разбраните стихове в цялата Библия. Не сме успели да разберем, че Христос говори за църквата Си.

Християните прекарват цял живот, опитвайки се отново да преживеят предишни опитности с Господ. Те погрешно вярват, че да се върнеш към първата си любов е да се върнеш към ревността, страстта и вълнението, когато са били спасени. Те страдат за това, че са изгубили младежкия си ентузиазъм за Господ. Наистина, много християни са охладнели и са пресушени, но връщането към едно по-невинно време не е достатъчно и не обяснява дълбоката истина на този текст.

Някои християни никога не трябва да се връщат там, където са били в началото. Някои са спасени от егоистични интереси, за да избегнат Божия гняв, или за да бъдат благословени или изцерени, или просто защото искат мир. Аз не искам да се връщам към първите си дни. Любовта ми беше незряла, липсваше ѝ мъдрост и опит, а ревността ми причини много болка. Беше по-скоро емоция, отколкото посвещение. Не бих искал да се върна към нищо по-малко от това, което имам сега чрез благодатта Му.

Защо ефесяните трябваше да се върнат там, където са били преди това? Христос каза, че те не се бяха изморили. Не бяха загубили постоянството си. Не бяха загубили ревността си, уважението към името Му, нито се бяха отпуснали в работата си за Господ.

Това е църквата, която е изгубила апостолската си любов за Христос.

Тук Христос разкрива на църквата Си колко много е отпаднала тя от любовта на първата апостолска църква. Той казва: „Имате правилната доктрина, посветили сте се да вършите делото Ми, основани сте в Словото и не можете да бъдете излъгани от лъжепророците, спазвате всичките заповеди, делата ви са похвални, имате благотворителност, но сте изгубили апостолската си любов към Мен!”

Ние се прилепваме към всички дела на първата църква, но сме изгубили страстната любов към Христос, която я мотивираше. Тази първа любов беше проявена по много практични начини.

Любовта на първата църква се проявяваше в копнежа за скорошното завръщане на Исус Христос. Те копнееха за пълното обединение с Него в един живот на безсмъртие и слава. Това беше духовен копнеж за завръщането Му, който би им дал свята прилика с Него и съвършено общение в присъствието Му. Те се молеха да бъдат „с Него и да гледат славата Му!”

Днес наблюдаваме постепенна забрава на Господните обещания за Неговото скорошно завръщане и за липсата на вяра по това време. Оставили сме настрана предупрежденията на нашия Господ за това, да не се впримчваме в светското и сме забравили да внимаваме и да се молим. Днес „седим ли твърди, с препасан кръст и запалени светилници, като слуги,

чакащи господаря си?” Не, завръщането Му вече не е най-голямото ни желание, прекалено погълнати сме от океана на материализма. Забравили сме Думите Му, че промяната ще настъпи „в миг на око.”

Изморени сме да носим кръста, не можем да чакаме завръщането Му. Преместили завръщането Му далеч в бъдещето или извън съзнанието си, не виждаме нуждата от бдителност, в резултат на което всички девиси са заспали. Чудно ли е тогава, че се наблюдава толкова голямо идолопоклонство и равнодушие между християните?

Няма да споря с никого за доктрината за грабването. Всичко, което знам е, че Христос нарича зъл слуга онзи, който казва „Господаря ми се бави” (Матей 24:48). Аз Му вярвам когато казва, че ще се завърне внезапно – като крадец посред нощ. Знам, че има корона от праведност за тези, които „са възлюбili Неговото явяване” (2 Тимотей 4:8)

Вярвам, че Божиите хора ще страдат много за Христос, вярвам, че предстоят голяма скръб и изпитания, и че Божия народ трябва да бъде предупреден и подготвен. Но аз също вярвам в неочакваното завръщане на Христос в облак от слава, за да вземе невястата Си.

Църквата е загубила тази първа любов, която караше плач да изригне в тях: „Ела, Господи Исусе!” (Откровение 22:20). Първата църква проповядваше: „Затова бдете, защото не знаете в кой ден ще дойде вашият Господ.” (Матей 24:42). Днес слушаме посланието: „Бог се бави. Той няма да се върне неочаквано”. Но от устните на Самия Христос чуваме: „Затова бдете и вие готови, защото в час, който не мислите, Човешкият Син идва.” (Матей 24:44)

Този, който има уши да чуе, нека чуе какво казва Духа – върнете се обратно към апостолската любов за връщането на Христос! Живейте праведно, очакващи, копнеещи, бдителни – а дали Божия народ ще премине или не през голямата скръб, няма да има значение, защото вие ще бъдете готови по всяко време за всичко.

На най-истинският тест за апостолската любов беше подложен Петър лично от Господ: „А когато закусиха, Исус каза на Симон Петър: Симоне Йонов, любиш ли Ме повече отколкото тези? Каза Му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Той му каза: Храни агънцата Ми. Пак му каза втори път: Симоне Йонов, любиш ли Ме? Каза Му: Да, Господи, Ти знаеш, че Те обичам. Той му каза: Паси овцете Ми. Каза му трети път: Симоне Йонов, обичаш ли Ме? Петър се натъжи за това, че трети път му каза: Обичаш ли Ме?; И Му каза: Господи, Ти всичко знаеш; Ти познаваш, че Те обичам. Исус му каза: Храни овцете Ми.” (Йоан 21:15-17)

Да бъдеш страстно посветен на Христос означава да храниш овцете.

Исус не говореше за поучаване или проповядване на овцете. Мисля, че Исус казваше на Петър: „Твоето отричане от Мен отне нещо от братята ти. Бяха разтърсени като видяха липсата ти на посветеност и малодушието ти. Сега, нека любовта ти към Мен е такава, че да ги нахрани. Нека храни надеждата и нуждите им.”

Църквата се нуждае от повече примери на напълно посветени хора, които са влюбени в Христос, от които да се храни. Аз, например, се храня от примера на святите Божии мъже и жени. Тази вид любов е толкова красива, че ми въздейства, подхранва нещо много дълбоко в мен, zasiща глада ми за Бог. Абсолютното им посвещение и любов към Христос произвежда надежда у мен. До такава степен, че аз получавам повече духовна храна от един човек, който живее свят и посветен живот, отколкото от всичките проповедници и учители, които проповядват едно, а живеят друго.

Някои християни ме оставят празен и сух – липсата им на любов към Христос ме депресираща. Те са хладки, влияят на духа ми както чаша ледено студена вода, изляна върху лицето ми в студен ден. Увехналият им дух отнема нещо от мен. Нямам какво да дам, никой не хранят.

Исус Христос е Хляба на Живота. Когато Го обичаш с цялото си естество, ти храниш хората. Този, който наистина ме обича като брат, е човека, който обича Господ с цялото си сърце. Аз обичам изгубените, като обичам най-много Него. Неговата любов в нас се превръща в светлина, надежда, покана, живот, оживотворяващ пример.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1986 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[First Love](#) / [Първа любов](#)